

Sygn. akt IV CSK 164/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku K. P.
przy uczestnictwie J. P. i H. P.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że uczestnicy ponoszą koszty postępowania
związane ze swym udziałem w sprawie**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 18 września 2013 r., wydanego w sprawie o zniesienie współwłasności, wnioskodawca K. P. jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał jej oczywistą zasadność. „Wnioskodawca w orzeczeniu Sądu II Instancji widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa oraz oczywiście błędne, widoczne na pierwszy rzut oka niewłaściwe zastosowanie prawa przez Sąd w zakresie art. 95 pkt 1, w miejsce art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102 poz. 651 ze zm.).”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie przedstawił stosownej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa procesowego bądź materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w Z. oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, skarżący całkowicie pominął aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, w istocie uzasadniając wniosek w sposób, który odpowiada uzasadnieniu podstaw skargi. Uzasadnienie to

sprowadza się do przytoczenia jednego z zarzutów skargi (choć skarżący początkowo powołał się na oczywiste naruszenie wszystkich powołanych w skardze przepisów) oraz przedstawienia argumentów mających przekonać o jego zasadności, nie zawierając żadnych argumentów prawnych, które mogłyby uzasadniać twierdzenie o wystąpieniu przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jak wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i odrębne elementy konstrukcyjne skargi, pełniące odmienne funkcje i wymagające przedstawienia właściwych dla każdego z nich argumentów, co oznacza, że uzasadnienia te nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38). Wymaga podkreślenia, że przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służy jedynie wykazaniu, iż skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Wobec niestwierdzenia przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

[aw]